

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἡσυχάσῃ, ζωηρός, αἰτακτός : Ντά άνερέηνετο παιδί εἶναι τοῦνο ; Κάθου καλά, βρε άνερέηνετε ! Συνών. ἀνάποδος 5 β.

*άνειρηνία ἢ, άνερηνία Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνείρηνος <εἰρήνη.

Ἀνησυχία : Δὲ δόρετδε νὰ τδοιμηθῇ ὁ ἄμοιρος 'πὸ τοὺς πόνοους, εἶχε μὲ άνερηνία. Δὲ τδοιμήθηκα ἀπόψε, ἤτανε άνερηνία.

ἀνέκαθεν ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀνέκαθε Ἄνδρ. (Κόρφ.) κ. ἄ. ἀνέκατα Θεοσ. (Καλαμπάκ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀνέκαθεν.

Παλαιόθεν, ἀπὸ μακροῦ χρόνου, συνήθως ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς προθ. ἀπό : Αὐτὸ γίνεται ἀνέκαθεν. Τὸν ξέρω ἀπ' ἀνέκαθεν κοιν. Ἐδῶ εἶναι προσκύνισμα ἀπὸ ἀνέκαθε (προσκύνισμα = ἐκκλησία) Κόρφ. Ἀπ' ἀνέκατα 'πουβασταίει ὄπλου (ὀπλοφορεῖ) Καλαμπάκ.

ἀνεκκλησίαστος ἐπίθ. Σύμ. ἀνεκκλήσιαστος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀνεγκλήσιαστος Σίφν. ἀκκλησίαστος Πελοπν. (Γορτυν.) ἀκκλήσιαστος Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) ἀκκλήσιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀκκλήσιαστους Σάμ. ἀγκλήσιαστος Πελοπν. (Λάστ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνεκκλησίαστος = ἄνευ ἐκκλησίας, ἄνευ συνελεύσεως.

Ὁ μὴ πηγαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ μὴ ἐκκλησιαζόμενος ἔνθ' ἄν. : Σήμερα ἔμεινα ἀκκλήσιαστος Λακων. Αὐτὸ τοῦ σπῖτ' εἶν' ἀκκλήσιαστον Ζαγόρ.

ἀνεκτίμητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀνεκτίμητος σὺνήθ. ἀκτίμητος Τήν. κ. ἄ. ἀχτίμητος Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἐπιθ. *ἐκτιμητός <ἐκτιμῶ.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ ὅσον ἀξίζει, ὁ ἀνυπολογίστου ἀξίας, πολύτιμος λόγ. κοιν. : Ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος - φίλος κοιν. Ἀνεκτίμητο πρᾶμα σὺνήθ. Ἀκτίμητο ζῷο ἢ ἀγελάδα μ' Τήν. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπολογισθῇ κατὰ ποσότητα, ἄφθονος, πολὺς Πελοπν. (Τριφυλ.) : Ἀχτίμητο πλοῦτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναρίθμητος 1.

ἀνελεήμονα ἐπίρρ. Θράκ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 87 — Λεξ. Κομ. Βυζ. Περίδ. ἀνελέημονα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνελεήμονος.

Σκληρῶς, ἀσπλαγχνῶς ἔνθ' ἄν. : Τὸν ἔδειρε ἀνελεήμονα Θράκ. || Ποίημ.

Καὶ θὰ πεθάνουμε, τὸ κῶμα καὶ τ' ἀγέρι καὶ τὸ νερὸ ἀνελεήμονα θὰ μᾶς σαρώσῃ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀνελεημόνητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεημόνητος Ἡπ. ἀλεμόνητος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἐλεημονητός <ἐλεημονῶ.

1) Ἀσπλαγχνός πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀνελεήμων ἔνθ' ἄν. : Ἐν πολλὰ ἀλεμόνητος ἄνθρωπος Κύπρ. β) Σκληρός, ἀτηνῆς Ἡπ. 2) Ὁ μὴ τυχὼν ἐλεημοσύνης Κύπρ. : Ἐφνευ ἀλεμόνητος ὁ πτωχός.

Πβ. ἀνελεήμονος.

ἀνελεημονιά ἢ, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνελεήμονος.

Σκληρότης, ἀσπλαγχνία. Συνών. ἀνελεημοσύνη.

ἀνελεήμονος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) — Λεξ. Κομ. ἀνελέημονας Θράκ. ἀλεήμονος Ἡπ. Πελοπν. ἀλεή-

μονους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀλεήμονος Ἡπ. ἀλεήμονους Μακεδ. (Σισάν.) ἀλεήμονας Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνελεήμων.

1) Ἀνελεήμων πρὸς τοὺς πτωχοὺς Πελοπν. : Ἀσμ.

Κάθονται κ' οἱ ἀλεήμονοι 'ς τὴν πίσσα, 'ς τὸ κατράμι.

β) Ἀσπλαγχνός, σκληροκάρδιος, ἀνηλεής ἔνθ' ἄν. : Εἶδα ἀνελεήμονος ἄνθρωπος εἶν' εὐτός ! Ἀπύρανθ. || Ἀσμ.

Τήρα Χάρως ἀλεήμονος, Χάρως δὲ 'λεημονεῖται

Ἡπ. Συνών. ἀλύπητος 2. 2) Ἀφειδῆς, ἄφθονος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. : Ἀ σὲ πιάσω, κακορρίζικο, θὰ σοῦ δώσω ἀνελεήμονο ξύλο ! Ἀπύρανθ. Τοῦ 'δώκαν ἀνελεήμονες (ἐνν. ξυλγές) Νάξ. Συνών. ἀλύπητος 3.

Πβ. ἀνελεημόνητος.

ἀνελεημοσύνη ἢ, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνελεήμονος.

Σκληρότης, ἀσπλαγχνία. Συνών. ἀνελεημονιά.

ἀνελέητος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀλέητος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνελέητος.

Ὁ ἀνάξιος ἐλέους, συνήθως ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ ἀμαρτωλὸς ἔνθ' ἄν. : Ἀλέητος καὶ ἀμαρτωλὸς Καλάβρυτ.

ἀνελίσσω Κρήτ. Ρόδ. ἀναλίσσω Κρήτ. 'νελίσσω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀνελίσσω.

Ἐκτυλίσσων νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου μεταφέρω εἰς τὸ τυλιγάδι ἔνθ' ἄν. : Ἀσμ.

Μετάξι κλώθει κί ἀναλεῖ καὶ σύρμα μασουρίζει,

εἰς τ' οὐρανοὺς τὸ διάζεται, 'ς τοοὶ κάμπους τ' ἀναλίσσει

Κρήτ. Συνών. ἀναλύω Α 5, ἀναχύνω 2.

ἀνελλέτια ἢ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — ΣΣκίπη Κάλβ. μέτρ. 32

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *anelletta* = μικρὸς δακτύλιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἐνώτιον κυκλικοῦ σχήματος ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

Οἱ ἀνελλέτιες ποῦ κρέμονται | ἀπ' τ' ἀφτιά σου συνώδευσαν τὸ σκοπὸ μὲ κινήματα

ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν.

ἀνελλετιοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνελλέτια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πλήθος κρικοειδῶν ἐνωτίων : Μουρέ, εἶδ' ἀνελλετιοβόλι 'ν' ποῦ 'ναι μὲς τὸ χωριό, ὅλες οἱ 'νναῖκες φοροῦνε ἀνελλέτιες.

Συνών. ἀνελλετιοθέμι.

ἀνελλετιοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνελλέτια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Ἀνελλετιοβόλι, ὁ ἰδ.

ἀνελλετιώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 'νελλετιώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνελλέτια.

Κοσμῶ μὲ ἀνελλέτιες, ἀναρτῶ ἐνώτια εἰς τὰ ὦτά τινος, ἐπὶ χορασιῶν καὶ γυναικῶν : Νωρίς νωρίς τὸ 'νελλετιώσανε κ' εὐτὸ (ἐνν. τὸ κορίτσι). Ἀνελλετιωμένη 'ν' κ' εὐτή. Καὶ τοῦτο ἀνελλετιωμένο τό 'χουνε !

ἀνέλλιπα ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Χρόνια σκλαβ. 182 ἀνέλλ'πα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέλλιπος.

Ἀνευ διαλείψεως, ἀδιαλείπτως, τακτικᾷ ἔνθ' ἄν. : Κάθε μέρα θὰ 'ρχεται ἀνέλλιπα ὁ ἄγγελος Κυρίου ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν.

